

Arrest

nr. 187 201 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 23 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, geboren te Benin City op X.

Op 17 juni 2015 werd aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

Ten aanzien van verzoekende partij werd op 22 juni 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 23 juni 2016 besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er werd tevens een beslissing houdende een inreisverbod afgeleverd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 27 juni 2016 heeft verzoekende partij een asielaanvraag ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 18 juli 2016 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen deze beslissing mondt uit in het arrest nr. 178 795 van de Raad die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen..

Er werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op diezelfde dag, 27 juni 2016, besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De bestreden beslissing luidt:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw(1):

naam: O.

voornaam: B.

geboortedatum: 02.11.1985

geboorteplaats: BENIN CITY

nationaliteit: Nigeria

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/06/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 22.06.2015.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgisch onderdaan in op 14/01/2015. Op 05/05/2015 werd haar samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Mortsel. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook op heden is er geen relatie meer tussen betrokkenen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“IV. UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM (MATERIEEL EN PROCEDUREEL LUIK) EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

A. PRINCIPES

1. Wettelijke bepaling

Artikel 8 EVRM laat gelden dat:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is een fundamenteel recht dat individuen rechtstreeks kunnen invoeren voor de Belgische administratieve en gerechtelijke autoriteiten.

Wanneer een risico op schending van het recht op respect op privé- en familielevens wordt aangevoerd, dient het gerecht eerst en vooral te bepalen of er al dan niet een privé- en/of familielevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de bestreden beslissing een aantasting is van het privé- en/of familielevens.

2. Toepassing ratione materiae van artikel 8 EVRM

Bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familielevens, dient het gerecht zich te plaatsen op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 8 EVRM voorziet geen definitie van het begrip “privéleven” noch van het begrip “familielevens”.

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht geïnterpreteerd dienen te worden.

Bij gebrek aan een wettelijke definitie van het begrip “familielevens” heeft het EHRM in haar rechtspraak verduidelijkt dat de facto familiale banden, zoals het samenwonen, eveneens onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen¹.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat banden tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijze de door artikel 8 EVRM geboden bescherming genieten, tenzij er sprake is van bepaalde aanwijzingen van een zekere afhankelijkheid tussen de betrokkenen².

Het begrip “privéleven” is evenmin gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het privéleven omvat volgens het EHRM echter het recht voor een individu om vrij zijn of haar persoonlijkheid te ontwikkelen en te vervullen, zowel concreet ten aanzien van derden, als in de bredere buitenwereld³.

Artikel 8 EVRM waarborgt de bescherming van dergelijke ontwikkeling van relaties met anderen zonder inmengingen van buitenaf.⁴

In haar arrest Slivenko/Letland oordeelde het Europees Hof dat het familielevens in de zin van artikel 8 EVRM beperkt is tot de “kernfamilie”, zijnde ouders en hun minderjarige kinderen.⁵ Het wederzijds genot van ouder en kind van elkaars gezelschap vormt volgens het EHRM een fundamenteel element van het familielevens in de zin van artikel 8 EVRM⁶ waarbij elke nationale maatregel die het genot van dit gezelschap verhindert een aantasting van het recht op respect voor het familielevens uitmaakt⁷.

Het Europees Hof heeft eveneens geoordeeld dat, bij het nemen van een verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM schendt, de Staat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te nemen. Het Hof gaat zelfs verder en oordeelde dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.⁸

3. Aantasting van artikel 8 EVRM

Wat betreft een inbreuk op het privé- en/of familieleven, heeft het EHRM een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de betrokkene geniet van een verblijfsrecht, of (ii) het gaat om een eerste toelating tot het grondgebied of een illegaal verblijf.

In de tweede hypothese – zoals in casu het geval is – heeft het EHRM geoordeeld dat geen onderzoek op grond van artikel 8 paragraaf 2 EVRM dient plaats te vinden. In dergelijk geval heeft het EHRM daarentegen geoordeeld dat onderzocht dient te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om betrokkene de mogelijkheid te geven een privé- en/of familieleven op te bouwen en te onderhouden⁹.

Dergelijk onderzoek dient plaats te vinden door een belangenafweging te maken waarbij rekening wordt gehouden met enerzijds de individuele belangen van verzoeker en anderzijds de collectieve belangen van de gemeenschap.¹⁰

Indien uit dergelijke belangenafweging blijkt dat de Staat een positieve verplichting heeft, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM¹¹.

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat artikel 8 EVRM een fundamenteel grondrecht waarborgt¹² en anderzijds dat de bepaling in artikel 8 EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980¹³.

4. Deugdelijk onderzoek

Het komt toe aan de administratieve overheid om, alvorens een beslissing te nemen, een deugdelijk onderzoek te voeren, daarbij rekening houdend met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Voorts houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden, en met name de relevante feiten op juiste en volledige wijze moet verzamelen en in haar besluitvorming betrekken¹⁴.

B. Toepassing van de principes

Verzoekster meent enerzijds te kunnen aantonen dat de bestreden beslissing een schending vormt van het recht op respect voor haar familieleven in de zin van artikel 8 EVRM nu deze beslissing een inbreuk vormt op het familieleven tussen enerzijds verzoekster en haar baby en anderzijds haar partner en tevens de vader van het kind in België, waarbij niet voldoende gewicht werd toegekend aan het belang van het kind. Bovendien liet de verwerende partij na om een deugdelijk onderzoek te voeren naar het familieleven van verzoekster en naar de eventuele banden van afhankelijkheid die bestaan tussen haar en haar partner.

Anderzijds vormt de bestreden beslissing een schending van het recht op respect voor haar privéleven nu deze beslissing ertoe leidt dat verzoekster de relatie die zij in haar privéleven opbouwde, niet langer kan onderhouden en verduurzamen. Daarenboven liet de verwerende partij na om een deugdelijk onderzoek te voeren naar het privéleven van verzoekster.

1. Schending van het recht op respect voor familieleven in de zin van artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel

i. Het bestaan van een familieleven

Verzoekster heeft sinds november 2015 een relatie met haar partner bij wie zij inwoonde in Huldenberg. Deze relatie blijkt uit de bijgevoegde foto's (stuk 3).

Bovendien is verzoekster sedert enkele maanden zwanger van haar huidige partner. Dit wordt tevens bevestigd door de medische dienst van Caricole, waar zij momenteel gedetineerd wordt, in een e-mail dd. 5 juli 2016. Concreet wordt in deze e-mail aangegeven dat de zwangerschap van verzoekster een normaal verloop kent en dat ze een lage bloeddruk heeft, wat op zich niet abnormaal is in deze fase van de zwangerschap. Uit deze e-mail blijkt tevens dat verzoekster binnenkort op consultatie gaat bij een specialist voor een nauwkeuriger onderzoek van de zwangerschap. Verzoekster en haar partner verwachten hun kind op 7 december 2012. (stuk 4)

Het gegeven dat verzoekster en haar partner sedert november 2015 een relatie hebben, reeds samenwonen en binnen vijf maanden een kind zullen krijgen samen, wijst duidelijk op een familieleven tussen enerzijds verzoekster en anderzijds haar partner.

Een reële psychologische afhankelijkheid kan om die reden worden aangenomen in hoofde van verzoekster ten aanzien van haar partner, die uiteindelijk de vader van haar kind is en haar redelijkerwijze ondersteunt en bijstaat tijdens en na de zwangerschap.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het gegeven dat verzoekster geconfronteerd wordt met de mogelijkheid om verwijderd te worden naar Nigeria, terwijl zij zwanger is van haar Belgische partner, een ernstige psychologische impact heeft op haar. Een band van afhankelijkheid mag in dergelijke gevallen aldus niet al te strikt geïnterpreteerd worden.

Het verbreken van de familieband tussen verzoekster en haar partner zou een absoluut disproportionele inmenging in het familieleven van verzoekster inhouden.

ii. Het belang van het kind

Bovendien zal het nu nog ongebooren kind vanaf de geboorte – die voorzien is voor 7 december 2016 – tevens deel uitmaken van de familie, waardoor onvermijdelijk de belangen van het kind eveneens in overweging genomen dienen te worden.

Hierbij dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij het hoger belang van het kind niet in overweging heeft genomen, ondanks het gegeven dat het EHRM van oordeel is dat in beslissingen met betrekking tot verblijf het hoger belang van de kinderen in overweging genomen dient te worden en dat bij het nemen van beslissingen die een impact hebben op een kind, het belang van het kind in casu van het hoogste belang is.

Het inreisverbod werd in casu opgelegd voor een duur van twee jaar, wat betekent dat het kind gedurende zijn of haar eerste anderhalf levensjaar niet in de mogelijkheid zal zijn om een regelmatig contact met zijn of haar vader te hebben, waardoor de bestreden beslissing als disproportioneel dient te worden beschouwd.

iii. Geen deugdelijk onderzoek

Gelet op het geheel van de aangevoerde elementen had de verwerende partij daarenboven de verplichting om na te gaan of er sprake was van een familieleven en of dat familieleven bijgevolg beschermd diende te worden in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is echter in gebreke gebleven wat betreft het uitvoeren van een deugdelijk en diepgaand onderzoek van de door verzoekster opgeworpen elementen die raken aan het familieleven van verzoekster met haar huidige partner, en meer bepaald wat betreft de band van afhankelijkheid die tussen hen bestaat.

De verwerende partij kon de elementen, die verband houden met de psychologische afhankelijkheid van verzoekster ten aanzien van haar partner, niet buiten beschouwing laten.

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op respect voor privé- en familieleven. Wanneer de verwerende partij echter nalaat een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren naar de elementen waaruit het bestaan van een werkelijk familieleven in hoofde van verzoekster kan worden vastgesteld, wordt de door artikel 8 EVRM geboden bescherming illusoir.

De verwerende partij heeft, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk familieleven bestaat tussen verzoekster enerzijds en haar partner anderzijds, (ii) na te gaan of er een zekere band van afhankelijkheid bestaat tussen verzoekster en haar partner, en (iii) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren (om na te gaan of de inmenging in het familieleven werkelijk noodzakelijk was in een democratische samenleving).

In casu kan een schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld in de mate dat geen deugdelijke belangenafweging van de in het geding zijnde belangen werd bewerkstelligd en in die mate dat geen onderzoek werd gevoerd met betrekking tot essentiële elementen, welke noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de band van afhankelijkheid en bijgevolg van het bestaan van een beschermwaardig familieleven in het licht van artikel 8 EVRM.

Indien Uw Raad zou oordelen dat geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden is, kan op zijn minst een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld nu de verwerende partij de beslissing tot verwijdering van verzoekster naar Nigeria niet op zorgvuldige wijze genomen heeft. Verwerende partij heeft namelijk geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar het familieleven van verzoekster en mogelijke afhankelijkheidsbanden met haar in België wonende partner, terwijl het nochtans gaat om een prima facie kwetsbaar persoon die momenteel zwanger is van haar Belgische partner en geconfronteerd wordt met een uitwijzing naar Nigeria. Dergelijke stresserende situatie kan vanzelfsprekend niet goed zijn voor de zwangerschap van verzoekster en voor de gezondheid van haar baby.

Daarenboven is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden nu de verwerende partij eveneens geen rekening houdt met de mogelijke impact van de bestreden beslissing op het nog ongeborn kind. Het kind zou in Nigeria geboren worden zonder vader en eveneens zonder vaderfiguur nu verzoekster – buiten haar oma en zus waarvan ze niet zeker weet of deze nog op dezelfde plaats in Nigeria wonen – geen enkele familie meer heeft in Nigeria en bovendien reeds eerder werd aangevallen door haar nonkel.

2. Schending van het recht op respect voor privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel

In casu kan worden vastgesteld dat verzoekster sedert acht maanden een innige relatie heeft met haar Belgische partner, bij wie zij reeds inwoonde in Huldenberg en met wie zij een kind verwacht op 7 december 2016.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de enige familie die ze nog heeft in Nigeria louter haar oma en zus zijn, die haar – in geval van een terugkeer – niet financieel kunnen onderhouden, waardoor zij aldus niet bij hen terecht kan.

Op basis van deze informatie dient aldus te worden aangenomen dat verzoekster een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België dat in het licht van artikel 8 EVRM voldoende hecht is om als beschermwaardig te worden beschouwd.

De verwerende partij heeft nagelaten om na te gaan of er sprake is van een beschermwaardig privéleven waardoor de verwerende partij de wettelijkheid van de administratieve maatregel niet is nagegaan in het licht van artikel 8 EVRM.

Indien Uw Raad zou oordelen dat geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden is, kan op zijn minst een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld nu de verwerende partij de beslissing tot verwijdering van verzoekster naar Nigeria niet op zorgvuldige wijze genomen heeft. Verwerende partij heeft namelijk geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar het privéleven van verzoekster en mogelijke afhankelijkheidsbanden met haar in België wonende partner, terwijl het nochtans gaat om een prima facie kwetsbaar persoon die momenteel zwanger is van haar Belgische partner.

Daarenboven is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden nu de verwerende partij eveneens geen rekening houdt met de mogelijke impact van de bestreden beslissing op het nog ongeborn kind. Het kind zou in Nigeria geboren worden zonder vader en eveneens zonder vaderfiguur nu verzoekster – buiten haar oma en zus waarvan ze niet zeker weet of deze nog op dezelfde plaats in Nigeria wonen – geen enkele familie meer heeft in Nigeria en bovendien reeds eerder werd aangevallen door haar nonkel. “

2.2. . Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging of toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

In casu betreft het een eerste toelating.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij, naast een hoofdzakelijk theoretisch betoog, zich thans beroept op haar relatie met een partner die zou ontstaan zijn sedert november 2015 en van wie zij zwanger is. Het kind werd verwacht geboren te worden op 7 december 2016. Er zou een psychologische afhankelijkheid bestaan en een verwijdering tijdens haar zwangerschap zou een ernstige psychologische impact hebben op de verzoekende partij. Het verbreken van de band tussen de verzoekende partij en de partner zou een disproportionele inmenging in het familieleven inhouden. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij haar familieleven niet te hebben nagegaan.

Uit artikel 8 EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso jure deel uitmaakt van die relatie. Hier worden voldoende hechte gezinsbanden verondersteld/vermoed (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Het is evenwel niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm is geboren, aangezien vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, par. 21) 'In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om in zulke situatie een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren' ('Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Tussen partners die samenwonen wordt het bestaan van een gezinsleven vermoed.

Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij haar zwangerschap en haar band met de vader van het toen nog ongebooren kind pas op 24 juni 2016 heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij ter gelegenheid van het gehoor. Zij stelde dat zij zwanger was van W. V. en dat zij vier en een halve maand zwanger was. De verzoekende partij heeft haar aanwezigheid in het Rijk nooit kenbaar gemaakt aan de verwerende partij tot in januari 2015 toen zij een andere partner had dan W.V, naar aanleiding van een verklaring van wettelijke samenwoning met B.M. De ambtenaar van burgerlijke stand te Morsel weigerde de melding te maken van de wettelijke samenwoning nu deze volgens de procureur des konings bedoeld was om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op 1 juli 2016 bestemd voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde in januari 2015 een relatie te hebben met B.M. maar in alle talen verzweeg dat zij een relatie had met de partner W. V. In tegenstelling met wat de verzoekende partij stelt heeft de verwerende partij een onderzoek gevoerd naar het bestaan van een gezinsrelatie van de verzoekende partij zoals uit de motieven van de

bestreden beslissing blijkt. De bestreden beslissing wijst erop dat er geen relatie meer bestaat tussen de verzoekende partij en B.M. en de vroegere relatie met B.M. er niet op gericht was om een duurzame verbintenis aan te gaan maar erop gericht was een verblijfsrecht te verwerven. In die beslissing staat gemotiveerd waarom de relatie, die de verzoekende partij had kenbaar gemaakt op dat ogenblik aan de verwerende partij, met name de relatie B.M. niet kon aanzien worden als een door artikel 8 EVRM beschermenswaardige relatie.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij niet geloofwaardig is in haar betoog waar zij voorhoudt een relatie te hebben met W.V. nu deze de verwerende partij bij mail van 17 juni 2016 verwittigde dat de verzoekende partij niet welkom is in zijn huis, dat de verzoekende partij de ramen had stuk geslagen om toegang te verwerven tot dit huis en dat W.M. het zou appreciëren dat er voor gezorgd wordt dat de verzoekende partij niet meer kan inbreken *“bijvoorbeeld gesloten opvang/terugwijzing”*.

Uit deze mail blijkt duidelijk dat er geen sprake is van een relatie tussen de verzoekende partij en W.V., laat staan van enig samenwonen.

De verwerende partij kan niet verweten worden het gezinsleven van de verzoekende partij niet te hebben onderzocht naar het bestaan van een partner die de verzoekende partij niet had kenbaar gemaakt. Voorts toont de verzoekende partij niet enige hechtheid van een band met de voorgehouden partner W.V. aan. De stukken die worden neergelegd tonen evenmin aan dat er sprake kan zijn van een beschermingswaardig gezinsleven met een partner. Foto's tonen geen duurzaamheid aan en een attest van zwangerschap spreekt zich niet uit wie de vader is van het ongeboren kind. Verder verhindert de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij haar kind meeneemt naar het land van herkomst en geeft de verzoekende partij evenmin ernstige hindernissen aan om haar te laten vergezellen van het kind. De zwangerschap vormt evenmin een beletsel nu het kind inmiddels zou geboren zijn. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier dat er een vader gekend is van het kind van de verzoekende partij. Er weze nog opgemerkt dat uit het asielrelaas van de verzoekende partij blijkt dat haar oma en haar zus nog in het herkomstland verblijven en haar moreel en materieel kunnen bijstaan, zijnde evenwel niet financieel volgens de verklaringen van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij zelf niet voor haar gezin kan instaan in het land van herkomst nu zij verklaarde gezond te zijn.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar privéleven, beschermt artikel 8 EVRM het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46). De verzoekende partij beperkt haar betoog tot de verwijzing naar de innige band met de Belgische partner, wat hoger reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd. Verder maakt zij niet aannemelijk in België een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig privéleven te hebben opgebouwd. Haar verblijf in België komt slechts sedert begin 2015 als bewezen naar voor en zij haalt geen concrete elementen aan om haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM te onderbouwen of aan te tonen. Dit klemmt nog meer nu zij evenmin enige poging heeft ondernomen, tenzij na de vasthouding via het indienen van een asielaanvraag, om haar verblijf in het Rijk te legaliseren. Zij maakt de schending van artikel 8 VRM niet aannemelijk.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 EVRM evenmin wordt aangetoond. Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij meermaals in het middel erop wijst dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen dient in acht te nemen en hun belangen zelfs het hoogste belang dient te zijn, kan deze stelling gevolgd worden. Evenwel toont de verzoekende partij in casu niet aan dat het hoogste belang van het kind vergt dat het kind in België dient te verblijven. De Raad merkt op dat vooreerst de verzoekende partij niet aantoont dat de vader van het kind een Belg is nu niet geweten is wie de vader van het kind is. Haar "innige relatie" die zij voorhoudt te hebben met W.V., een Belg, wordt door deze ontkend zoals duidelijk blijkt uit de bewoordingen van diens mail van 17 juni 2016 naar de verwerende partij alwaar hij de verwerende partij zelfs suggereert haar te verwijderen uit het Rijk. Er wordt dan ook niet aangetoond dat de vader ten eerste gekend is, ten tweede van Belgische nationaliteit

is, ten derde in België dient te verblijven om welke reden dan ook. De verzoekende partij maakt haar loutere beweringen niet aannemelijk. Bij gebreke aan enig concreet gegeven omtrent de vader van het kind blijkt wel uit het middel dat de zus en oma van de verzoekende partij nog steeds in het herkomstland verblijven. De verzoekende partij beweert dat zij niet weet of deze nog wonen op hetzelfde adres maar brengt anderzijds geen concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zij dit niet kan nagaan terwijl anderzijds haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden in het arrest nr. 178 795 van 30 november 2016. Er kan in casu niet worden vastgesteld dat het belang van het kind zou vergen dat diens leven en opvoeding zich in België situeert en niet in het herkomstland van de moeder met haar cultuur en eigenheid van het land van origine temeer aldaar nog familieleden verblijven. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geen rekening is gehouden met het hoger belang van het kind en gaat er louter theoretisch en hypothetisch vanuit dat het belang van het kind een leven in België veronderstelt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er wordt herhaald dat de verwerende partij voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13septies ter kennis gebracht op 23 juni 2016, een onderzoek heeft gevoerd naar het bestaan van een familieleven en privéleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 EVRM op basis van de elementen die haar gekend waren, zoals de relatie met B.M. Ook in de bestreden beslissing wordt dergelijk onderzoek gevoerd rekening houdend met de kenbaar gemaakte gegevens. Met de relatie die de verzoekende partij eventueel zou gehad hebben met W.V. diende de verwerende partij geen rekening te houden gelet op diens mail van 17 juni 2016 waar de relatie ontkend minstens als verbroken werd beschouwd. Er dient aldus te worden besloten dat de verwerende partij rekening hield met de dienstige gegevens zoals die haar werden kenbaar gemaakt. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij is aangevallen door haar oom in het herkomstland wordt benadrukt dat het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en het misbruik door de oom van de verzoekende partij niet geloofd werd (zie punt 2.7 arrest nr. 178 795 van 30 november 2016 van de Raad).

De verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond

2.3. Het tweede middel luidt:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 41 VAN HET EU HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN EN HET ALGEMEEN BEGINSSEL OM GEHOORD TE WORDEN, AUDI ALTERAM PARTEM

A. PRINCIPES

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie laat gelden dat:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; [...]”

Het algemeen beginsel om gehoord te worden (audi alteram partem) is een algemeen rechtsbeginsel dat deel uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur. De hoorplicht is vereist in de voorbereiding van de administratieve maatregelen.

Het algemeen beginsel om gehoord te worden is gebaseerd op het algemeen beginsel van de rechten van de verdediging en geldt, volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie, wanneer een lidstaat een verwijderingsmaatregel neemt. 15

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest C-166/13 van 5 november 2014 dat:

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:201 2:744, point 87 et jurisprudence citée). [...]. Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts Alassini e.a., C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; G. et R., EU:C:2013:533, point 33, ainsi que Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...] Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...] Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour »

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest C-383/13 van 10 september 2013 eveneens dat:

« selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJEU, 10 september 2013, C-383/13, para. 38 en 40)

B. Toepassing van de principes

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster op degelijke wijze gehoord werd omtrent de eventuele bezwaren die zij had tegen het inreisverbod dat jegens haar genomen zou worden. Dit blijkt bovendien uit het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing argumenteert dat "hoedanook op heden is er geen relatie meer tussen betrokkenen". Deze stelling heeft echter betrekking op verzoekster en haar vorige partner.

Het gegeven waarbij verzoekster niet werd gehoord bij de voorbereiding van de bestreden beslissing, heeft haar in casu benadeeld. Mocht verzoekster op degelijke wijze gehoord zijn geweest, had zij bewijzen kunnen aanbrengen waaruit het familieleven met haar huidige partner blijkt evenals haar zwangerschap en de band van psychologische afhankelijkheid die tussen haar en haar huidige partner bestaat. Het gegeven dat verwerende partij nergens in de bestreden beslissing het bestaan van een familieleven tussen verzoekster en haar huidige partner weerlegt, toont aan dat zij niet op de hoogte is van deze relatie, en zij verzoekster aldus niet degelijk gehoord heeft.

Het gegeven dat verzoekster niet werd gehoord, heeft haar bijgevolg benadeeld, in de zin dat zij bepaalde informatie, omtrent de familiale en psychologische banden die bestaan tussen verzoekster en haar partner, had kunnen verstrekken die mogelijkerwijze de beslissingswijze van de dienst vreemdelingenzaken zou hebben beïnvloed.

De bestreden beslissing is in het licht van artikel 41 van het EU Handvest van de Grondrechten en in het licht van het algemeen beginsel audi alteram partem niet naar recht verantwoord."

2.4. Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

"(...)

Dit recht behelst met name:

— *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
(...)”

Het recht om gehoord te worden, en het beginsel audi alterum partem, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat er een administratief verslag werd opgesteld op 22 juni 2016 daags voor het nemen van de bestreden beslissing ter gelegenheid waarvan de verzoekende partij nuttige opmerkingen had kunnen overmaken, zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota.

In casu wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij werd gehoord, weliswaar daags na het nemen van de bestreden beslissing. In dit gehoorverslag verklaarde de verzoekende partij zwanger (vier en halve maand) te zijn en in goede gezondheid te verkeren en dat zij een relatie had met W.V. met vermelding van diens adres. Zij stelde dat W.V. de natuurlijke vader is van haar kind. Ter ondersteuning van dit betoog brengt de verzoekende partij enkel een zwangerschapsattest bij en foto's. Deze stukken tonen niet aan dat W.V. de natuurlijke vader is en nog minder dat de verzoekende partij een innige relatie heeft met W.V. te meer W.V. op 17 juni 2016, voor het horen van de verzoekende partij en voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij liet weten dat deze ingebroken heeft in zijn woonst terwijl zij niet welkom is en dat hij wil verhinderen dat dergelijke feiten zich nog zouden voordoen terwijl hij onder meer suggereert dat zij zou verwijderd worden naar haar herkomstland. De verzoekende partij maakt, zoals ook uiteengezet werd onder punt 2.2. niet aannemelijk dat zij een relatie heeft met W.V., temeer tijdens het gehoor ook blijkt dat de verzoekende partij de familienaam van W.V. niet met zekerheid kent, dat hij de vader is van haar kind. Enige “psychologische afhankelijkheid” tussen de verzoekende partij en W.V. blijkt niet. Enige familiale band evenmin. Bijgevolg maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat het horen gegevens zou opleveren van die aard dat zij de bestreden beslissing vermogen te wijzigen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat met de zwangerschap van de verzoekende partij werd rekening gehouden. De bestreden beslissing stelt immers dat het feit dat de verzoekende partij zwanger zou zijn geen recht opent tot verblijf.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN